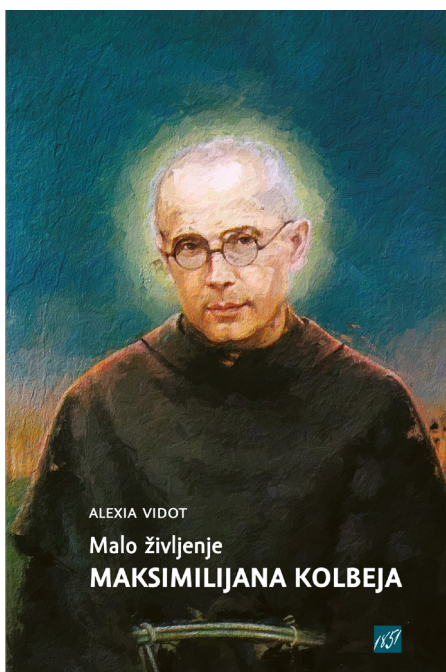

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

ALEXIA VIDOT: MALO ŽIVLJENJE MAKSIMILIJANA KOLBEJA

Podatki o knjigi

- Naslov: Malo življenje Maksimilijana Kolbeja
- Avtorica: Alexia Vidot
- Prevajalec: dr. Drago Ocvirk
- Urednik: dr. Jernej Kusterle
- Format: 135 mm x 210 mm
- Vezava: mehka
- Število strani: 204
- ISBN: 978-961-278-649-6
- Cena: 25 €
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2023

Kontakt

Uredništvo

T 03 426 48 00

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Mučeniška smrt in svetništvo Maksimilijana Kolbeja

Malo življenje Maksimilijana Kolbeja je knjiga, ki nas s svojo obravnavo duhovnosti ne more pustiti ravnodušnih. Oče Kolbe je v njej predstavljen kot Človek, ki je svoje življenje posvetil Bogu in vsemu, kar je Božje. V varstvo se je zaupal Devici Mariji in v njenem imenu ter v imenu Boga s svetovljansko držo potoval po svetu in s seboj nosil krščanstvo. Med drugo svetovno vojno so ga nacisti prijeli in – ko se je žrtvoval, da bi rešil drugega – usmrtili, papež pa ga je leta 1982 razglasil za svetnika.

Knjiga *Malo življenje Maksimilijana Kolbeja* nam ponudi vpogled v na videz preprosto življenje mučenca in svetnika, očeta Maksimilijana Kolbeja. Gre za Človeka, ki pooseblja tako humanizem kot krščanstvo v njuni najbolj prvobitni obliki. Njegovo življenje lahko predstavlja vzor vsakomur izmed nas, njegova žrtev pa bi nas lahko naredila (oziroma bi nas morala narediti) vrednejše življenja. Oče Kolbe je bil svetovljan, nikakor ni bil ozkogleden duhovnik, zazrt izključno v dogme, temveč je cenil vsako živo bitje, potoval je po svetu, obiskal Vzhod in povsod, kamor je stopil, širil krščansko ljubezen. Pri tem njegov cilj ni bil pokristjanjevanje, temveč razpolaganje z dobrim, s toplino, s sprejetostjo in z ljubeznijo. Ko so ga med 2. svetovno vojno prijeli in odpeljali v taborišče, je kot mnogi drugi postal le še številka. A tudi to ni zlomilo njegovega duha. Z vero ter z zaupanjem v Boga je vztrajal do konca. Ko so nacisti nekega dne želeli usmrtiti moškega, ki je imel po Kolbejevem mnenju še razlog za živeti, medtem ko je bil sam že star in ubog, se je zanj žrtvoval in tako umrl namesto njega. Papež Pavel VI. je 17. oktobra 1971 Kolbeja razglasil za blaženega, papež Janez Pavel II. pa ga je 10. oktobra 1982 kot mučenca razglasil za svetnika.

O avtorici

Alexia Vidot (1987) je novinarka in sodelavka krščanskega tednika *La Vie*, kjer je odgovorna za rubriko »Essentiels«, v okviru katere se ukvarja z orisovanjem duhovnega življenja (ne)slavnih posameznikov. Leta 2017 je pri francoski založniški hiši Artège izdala *L'abandon avec Maximilien Kolbe: Itinéraire spirituel* in s tem postavila večni spomenik svetemu Maksimilijanu Kolbeju.

Odlomek iz knjige

14. avgust 1941. Na golih tleh bunkerja lakote so trije goli moški ležali v smrtnem boju. Oče Kolbe je sedel v molitvi. Njegov obraz je bil miren, ker je bilo vse »izpolnjeno« (Jn 19,30). Svojega duha je lahko izročil v Očetove roke.

Zato me Oče ljubi, ker dam svoje življenje, da ga spet prejmem. Nihče mi ga ne jemlje, ampak ga dajem sam od sebe. (Jn 10,17-18)

Vitez Brezmadežne je dva tedna hranil svoje brate s svojimi molitvami in rožnim vencem. Podpiral jih je, jih spovedoval in pripravljaj na smrt. Njihovo žejo, njihov upor, ko so videli, da jih je Bog tako zapustil, je usmeril v Nebesa, od koder se Vstali z odprtimi ranami, v smrtnem boju do konca sveta, sklanja nad vsakega od svojih trpečih bratov. Prepeval je pesmi Devici Mariji, ki so mučilni plavž spremenile v mrtvaško kapelo, v tabernakelj navzočnosti živega Boga. Ko je njegov rabelj vstopil, da bi ga usmrtil s smrtonosno iglo, je jagnje samo iztegnilo levo roko in mrmralo svojo zadnjo Zdravo Marijo. V tistem istem trenutku je Cerkev obhajala prve večernice Marijinega vnebovzvetja.

Bruno Borgowiec, ki je v času usmrčitve pobegnil iz bunkerja, se je vrnil šele po usmrčitvi. Sam. Kar je videl, je opisal:

Na tleh so ležala tri povsem gola, črna, zvitá trupla, obrazi so bili izkrivljeni od trpljenja. Oče Kolbe je sedel zelo pokončno in se naslanjal na zadnjo steno. Njegovo telo ni bilo umazano kakor pri drugih, ampak čisto in svetlo. Njegova glava je bila rahlo nagnjena na eno stran, oči pa so ostale odprte. Njegov obraz, miren, zelo čist, kakor da bi žarel. Vsakomur, ki bi ga videl, bi bilo jasno, da gre za svetnika.

Zjutraj 15. avgusta so esesovci v naglici odstranili trupla. Tovariši »malega očeta« so skušali njegovo truplo obvarovati pred zažigom v krematoriju, ki je gorel dan in noč. Toda njegova »mala mati« je do konca izpolnila željo, ki jo je njen apostol izrekel pred mnogimi leti:

Rad bi se do konca izčrpal v službi Brezmadežne in izginil brez sledu, veter pa naj moj pepel raznese na vse konce sveta.

(Str. 188–189)